

fer-nos, amb avantatge, la competència, que ve a pertorbar-nos una situació, que amb penes i treballs i amb constància i temps nosaltres ens hem creat; en una paraula i, sense eufemismes, nosaltres en la P. M. N. no podem menys de veure-hi el nostre enemic.

Què hem de fer, doncs? A un enemic se l'ataca, es procura fer-li la vida impossible. No proposo tant, però sí demanar parlament, i interinament entre nosaltres, fer-li el buit. Cap company, de Catalunya i Balears s'entén, conscient dels seus drets, i fins dels seus deures, no ha d'ingressar a la P. M. N. Només que un inconscient o un boig dona armes al seu contrari. És possible que a algun l'arrastri la necessitat o l'afany de tenir més assegurances, però aquest si existeix, trobarà entre nosaltres mateixos altres mitjans d'assegurar-se, com la Unió Mèdico-Farmacèutica, per exemple, o bé, si aquesta fos una necessitat generalment sentida, podria ampliar-se el nombre de grups de la Mutual.

Desenganyem-nos, si la P. M. N. ha de persistir, l'única solució justa, convenient i que no pot despertar recels, ja podem donar-hi tantes voltes com vulguem, és la proposada i acceptada per unanimitat en la J. G. del Col·legi, i que vaig reproduir en un article anterior en aquest mateix BUTLLETÍ², o sigui: que es reconegui l'existència oficial de les regions, com s'admetien en l'estatut anterior; que s'organitzi cadascuna d'elles autonòmicament la previsió i la beneficència, i que després es federin lliurement les que vulguin; única manera de respectar les modalitats locals i els interessos particulars ja creats i per crear, sense minva dels dels altres.

Alguns esperits, potser un xic mesquins, tal vegada vegin en aquesta actitud un fons d'egoisme, o poca consideració als companys d'altres regions, però jo diré que no és més que una defensa natural sense perjudici d'altri, i que nosaltres desitgem pels altres el mateix que per a nosaltres, principi fonamental de caritat cristiana; però també la caritat ben ordenada comença per si mateix.

Es més, jo no veig cap inconvenient, ni crec que cap company d'aquí tampoc n'hi tingui, en donar tot el nostre ajut als companys d'altres re-

gions, perquè s'organitzin a llur manera; hi ha més, ja se'ls ha donat tota mena de dades a tots els que les han demanades, se'ls han donat conferències, etc. Què volen més? Per altra part, no s'han organitzat també, a la seva manera, els de Sevilla i altres?

Si així i tot no es poden organitzar, hi hauria potser una altra solució, en últim terme, que m'atreveixo a proposar, i que si vingués el cas podria discutir-se. Aquesta solució seria, que el nostre Sindicat amb la Mutual s'estengués a totes les regions espanyoles que es trobessin en semblant cas, amb la condició d'unir-se lliurement, amb el dret de separar-se quan convingués, i admetent la direcció nostra. Aquesta última condició és natural, perquè les regions que no poguessin organitzar-se, demostrarien en aquest punt un estat d'inferioritat, i el natural i just sempre és que l'inferior es sotmeti al superior. Per altra part, si hi entraven amb peu d'igualtat, en quant a l'acció directiva, per la força del nombre podrien imposar-se i sotmetre'ns al seu criteri, i per això ja estem bé com estem. Les coses clares, i com més clars més amics.

Tal com està la cosa, entenc que havia de remoure els esperits, havia de fer soroll, i, per contra, després de l'esclat que va haver-hi quan la publicació de l'Estatut del Col·legi, sembla que la cosa hagi quedat morta. Gairebé ningú ha dit res més; total hem estat tres o quatre que n'hem parlat després de les memorables juntes del Col·legi. Sembla que hi hagi la consigna del silenci, i si és així, ho crec un mal sistema, puix així apareix com que tothom estigui conforme i, si no m'equivoco, no és pas així. Nosaltres sempre ens perdem per parlar poc, som massa mansos, i així tothom abusa de nosaltres. Per altra part si la gent parla, sigui en pro o en contra, sabrem la seva opinió. Tinc entès que durant la gestió de l'Estatut, la consigna era: "no diguem res, no diguem res, que tot s'arreglarà" i ja hem vist quin resultat tan galdós ens ha donat.

Si jo tingués prou autoritat per a fer-ho, fins convidaria als companys d'altres regions a la discussió, per a veure si tots, amb bona fe i entusiasme, trobàvem—que la trobaríem—la millor solució per a tots. Si això aconseguíem, podríem donar-nos tots de sobres per ben pagats dels nostres treballs i desficiis.

² Número citat.